

gyiasul, és ezzel mesterkéltnek hat. A tulaj máskor házon kívül van, a berendezés azonban marad. Hogy miért e pazar tartózkodás? „Hosszú a sora annak. Messzire vezetne.”

Egy szál magában

Térey János lehet, hogy egyedül áll. Ritkaságszámba megy verseinek kivételesen nagy hatásával, és egyéni költői hangjával is, amely kétségtelenül sajátos, de időnként mintha enyhén öblössé válna:

*„Jelen vagyok háztartásaitokban
háztáji démon, konyhátokban lebzselek,
cítáltak és gyakorta emlegettek:
idegenben szereztem nagy nevet.*

*Pajzán képpel a képernyőn vigyorgok,
az éji éterben duruzsolok,
vagy üzenek a helyi Harsonában,
cívis-bátyuskák, cívis-kishugók”.*

(A juss)

Térey persze nem átváltozóművész, még ma is A természetes arrogancia Térey János-a. Hangja ennek ellenére sokat változott. Sőt, ma már azt csinál a hangjával, amit csak akar. Vélhetően erre mondják Újlipótvárosban (Térey kedvenc „városa”), hogy „vér-profi”. Nem fenyegeti a veszély (valószínűleg sose fenyegette), hogy utánzóművésszé válik. Tulajdon szemével lát, és a nyelv, amely által megnyilatkozik számunkra, immár teljes egészében a sajátja. Belőle legfeljebb Térey-imitátor válhat még, ha túlságosan nagy figyelmet szentel önnön költői archívumának.

Hollósvölgyi Iván

